

TÄHEKE

NR. 6 1966

Tere, kallid ema!

Kas sa tead, mis kell ma täna tõusin? Enne seitset, usu või ära usu. Ja jooksin kohe randa.

Kivide vahel oli palju valget vahtu, aga sellega pesta ei saa, sest see ei ole seebi, vaid lainevaht. Ja veel oli tuul toonud randa ühe kasti, millest me brigadiri Villuga teeme linnumaja, kui välja tuleb.

Mul on siin juba palju tuttavaid. Näpteni Liisi, kes viskab „lutsu“ vasaku käega ja Siimu kak-sikud, kelle isa on kalatraaleriga heringaid püüdnud.

Aga kõige parem söber on brigadiri Villu, kes oskab ve all ujuda.

Kalurid käivad nüüd lestapüügil. Kui merelt hakkab kostma pot-pot-pot, siis jookseme ruttu randa vastu, et näha, kas kala on.

Täna oli kala küllalt, ja see oli hea. Aga see oli jälle halb, et tuul oli võrkudesse lima ja heina ja kõiksugu rämpsud ajanud. Kõiksugused võrgud tuleb kohe puhtaks noppida.

Villu isa riputas võrgud vaiadele. Siis hakkasid kõik need puhastama. Lapsed ka. Mina leidsin ühe võrgusilma küljest rusikasuuruse kivi. Ja selle kivi peal kasvas adrututt. Toon selle sügisel linna. Kuidas saab adru nõnda kõvasti kivi külge kasvada? Põmmates ka ei tulnud lahti.

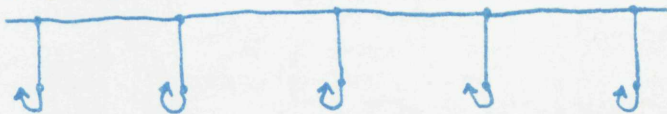
Siis me mängisime ja veel aitasime Liisil väikest venda keelata, et ta puupulki suhu ei topiks.

Ja veel tegime vesõda, mis lõppes minu ja

Villu võiduga, sest Liimu kaksikud pistsid nõgema. Aga Liisi oli erapooletu.

Pärast lõunat käisime kaluritel abiks õngi sidumas. Algul seotakse õnged punikese nõorijupi külge, mille nimi on lips. Aga pärast seotakse need lipsud jämeda pika nõori külge, mille nimi on õngeliin. Ja siis pannakse õngede otsa uss või muud ja lastakse kõik merre angerjat püüdma. Ma joonistan, et sa aru saaksid.

Villu sidus sada õnge ja Liisi üle saja, aga Liimu kaksikutel läks lugemine segi. Varsti läheb angerjapüük lahti.

Kas tead, ema, et adru, mida torm kaldale vallidesse paiskab, on väga hea aiaväetis. Liisi vanaisa ütles. Tal on väike vanker. Aitasime sellele koormat peale tõsta ja koju lükata. Liisi vanaisa ütles veel, et adrus on joodi, kuid seda ma ei usu, sest mul oli jala peal kriimustus ja panin adrulehe peale, aga üldse kibe ei olnud.

Kallis ema, see on väga hea, et sa mind sureks vanaonu juurde töid. Olen juba päevitanud ka.

Varsti kirjutan jälle!

Peep Tohver,
kolmanda klassi õpilane

P.G.

Ütle naabri Ruudile, et oskan juba kolme lupsuga „lutsu“ visata.

Kalad

ELLEN NIIT

MULL-MULL-MULL-MULL,
VÄIKSED KALAD,
KUS ON TEIE
VÄIKSED JALAD?
MIS TE NALJA HEIDATE
JA OMA JALGU PEIDATE?

KULL-KULL-KULL-KULL –
KULLA MEES
MEIL POLE JALGU
TARVIS VEES.
UJUDA MEIL VABAM ON,
KUI UIMED MEIL
JA SABAD ON.

Lained

OLIVIA SAAR

TULI LAINE,
ÜTLES: „TERE!“
KALDAKIVIL
KAHISTAS.
KADUS LAINE,
JUBA MERES
VAHTU ULES
PAHISTAS.
OOTAN, VAATAN
OMA LAINET,
PILK ON KAUGEL,
KAUGEL VEES.
TULI LAINE,
LÖBUS LAINE –
MINU LAINE
POLNUD SEE.

I
Väikese Aavo kodu on tillukesel saarel. Saar on kitsas ja kivine. Majad seisavad kõrgel kaldal, ja kui toast õue astud, on meri otse ukse all. Lautrikivide varjus seisavad paadid, kaldal kuivavad mõrad.

Saarel elavad kalurid. Aavo isa ja vanaisa on ka kalamehed. Roostikus, madalal heinamaal ja kiviravadel pesitseb hulganisti linde: kajakaid, tiire, kiivitajaid ja parte. Linnud ei ole siin nii kartlikud kui suurel maal. Väikesel maakillul on nad inimestega rohkem harjunud. Aga kosklad hoiavadki inimeste juurde.

II
Kevadised tuuled on vilud ja valjud, aga kui kivide ümbert jää sulab ja laidude vahele tuleb vaba vett, on jääkosklad kohal. Lendavad vihinal üle rannakäärude ja hõikavad madala bassihäälega: „Karr, karr, karr!”

See on saarerahvale märguandeks. Ega siis enam ole aega – igas peres läheb kopsimine lahti.

Vanaisa koos Aavoga on ka ametis. Taat kapsib kähku õue mööda, pöörab lauavirna ja kalakaste. Poiss on abiks. Ulatab saage, laudu, käib toast naelu toomas, ja kui haamri pihku saab, kopsib ise ka. Kosklatele tehakse pesakonge – remonditakse vanu ja ehitatakse uusi. Vanaisal on lindude maju kümme tükki vähemalt. Aavo toob igasse veel pesa tarvis pilliroo-

pahna, ja siis läheb taat kartsast mööda puu otsa. Kaks kasti seatakse musta lepa külge, teine paar viiakse vana remmelga harude vahele, aga ülejäänud Kirsinasvale ritvade otsa.

Eemalt paistavad nagu kuldnoka-puurid, aga lähedalt päris majad. Ja lennuava on nii suur, et vaata – Aavogi võiks pea sisse pista! Kosklad on suured pardid, suuremad kui sinikaelad.

Ja huvitav on, et pesa teevad nad

Jääkosklad

HARRI JÖGISALU

meelsasti inimese poolt ülespandud kasti.

III

Ei läinudki palju aega, kui Aavo ise nägi, kuidas remmelga otsa puuri katusele lendas kosklaema. Samasse puu alla veesilmale laskus isalind, natukese aja pärast veel teinegi.

Oi, kus sellest tuli pahandus! Vesi läks lausa keema – nii hullusti ajasid linnud teineteist taga ja padistasid tiibadega. Kosklapaarid hoiavad kokku ja kui võõras isalind juhtub liiga lähedale, on riid lahti. Vanemaid inimesi kosklad häbenesid, lendasid kaugemale, aga Aavost ei teinud väljagi – isad kaklesid või ootasid, kuni emalind pesal istusid. Emad valisid pesapuure, vaatasid igast lennuavast sisse ega pannud tähelegi, et pisike poiss neid üsna ligidalt jälgis. Ja kosklaid võis päev otsa kas või ilma söömata vaadata.

Kosklaisa on valge lind, sätendava sitikrohekasmusta pea, kaela ja tiivavantidega. Emal on pruuni peaga ja rannakivide karva hall. Ilusad ja vilkad linnud. Ujuvad hästi nii vee peal kui all. Ja lendavad osavalt. Pesakastis käimine läheb niisama nobedasti nagu kuld-nokal.

Naljapakad linnud on nad ka. Remmelga oksal oli kaks pesa, aga munemas käis seal vähemalt kolm lindu. Omavahel olid leplikud. Üks ema munes pesas, teine istus katusel ja ootas järjekorda.

Nädala pärast võttis vanaisa kartsa, Aavo korvi ning mindi kosklate pesi kontrollima. Igast pesast toodi paar muna alla. Aga sealt, kuhu mitmekesi oli munetud, mütsitais.

Tõntsid hallikaskreemid munad, tüki suuremad kui kanal.

Mune käidi veel teine kordki toomas. Taat teadis täpselt, kui palju ära võtta, mitu pessa jätta. Sellest ei tulnud lindudega mingisugust pahandust.

Mis olekski lind niisuguse muna kuhjaga peale hakanud, nagu oli remmelga otsas pesas, ja kuidas pojad välja haudunud?

Küllap kosklamammad olid inimestele pesakasti eest tänulikudki. Kümme muna munesid igaüks taadile-Aavole koogitaignasse, teine kümme jäi pessa haudumiseks. Need kattis emalind pehmete udu-sulgedega.

IV

Haudeaeg on partidel pikk.

Ilmad olid ammu soojad, rohi tärganud ja rannas kasvas müürina noor pilliroog.

Ühel ilusal päeval kutsus vanaisa Aavot ja ütles:

„Vaata nüüd hoolega!“

Kosklaema lendas pesaava ette lennulauale, siis tiiru üle remmelga ja kutsus ärevalt.

Korraga hüppas pesast pisike poeg – potsti! maha rohule. Emal kutsus edasi. Siis tuli teine, kolmas, neljas. Ikka üksteise järel ülepeakaela viu! ja vops!, kuni tosin täis. Keegi ei saanud häda ega haiget.

Pead püsti, piiksusid ema poole, kui see nende juurde laskus.

Ja kohe asuti mere poole astuma. Aavo tahtis poegi pisut lähemalt vaadata, kuid vanalind kartis sellest ohtu. Hoiatas korraks ja hakkas vänderdades ning tiibu laotades jooksuma. Hanerida läks segamini. Kõik hakkasid end peitma ning olidki Aavo silmist kadunud. Ja enne kui arugi sai, kuidas linnud nii ruttu jõudsid, nägi poiss neid kaldalt eemale ujumas.

Üks kosklapoeg oli üle loomade teeraja minekul kukkunud sügavasse jäljelohku ega saanud välja. Avo päris kokkus – viimati tema süü pärast? – ja oli kohe abiks. Võttis linnukese kahe pihu vahele ja viis ruttu-ruttu vee äärde. Küll oli pehmete udusulgedega pruun, valge kurgu- ja pugualusega poeg kena! Nokal saagjad kidakesed, jalad teravate küünte ja lestadega. Siis laskis Aavo poja lahti.

„Kas saab veel ema kätte?“ jooksis ta vanaisalt küsima.

„Küllap saab. Näe, vana ujubki kalda poole ja kutsub poegi kokku!“

Pisikesed kosklad olid väga tragid. Lups! vee alla, naps! mõni matikas kinni. Uuesti vee alla, ja juba oli kalake nokas. Ja nii päevast päeva, kuni udusulgedes piiludest said päris pardid. Kui suve lõpul tulid jahimehed püsse põmmutama, olid kosklad juba kaugel avamerel. Selle üle oli vanaisal ja Aavol kõige rohkem heameel.

OGALIK (1): „Olen ehitusmeister. Punun oma kaasa-
saled veetaimedest kerakujulise maja.“

LÕHE (2): „Jõesst, kus kruusa peidetud marjaterast
välja koorusin, lähen maailma meredesse rändama.
Mul ei ole kaarti ega kompassi, kuid sünnipaika oskan
ikkagi tagasi ujuda.“

ELEKTRIANGERJAS (3): „Maailmas on sadakond kala-
liiki, kes oskavad oma kehas elektrit toota. Mina olen
üks neist. Elektriga püüan konni ja vähke, kes on
mulle toiduks.“

NOKK-KALA (4): „Mind nimetatakse ka Niiluse pikk-
koonuks. Sabast kiirgan välja elektrilaineid. Need põr-
kuvad vastu ümbruskonna esemeid ja tulevad minu
juurde tagasi. Oma seljauimega püüan elektrilained
kinni ja saan kohe teada, kui vaenlane on lähedal. Nii
jõuan alati õigeaegselt mutta peitu pugeda.“

KREVETT (5): „Mina võin kallaletungijale näkku pai-
sata valgust helendavat lima, mis vaenlase pimestab.“

MIDA MEIE

ARVA 'ÄRA! ARVA 'ÄRA!

Kõiki neid loomi sa
tunned. Kui neist
viie nime ette kir-
jutada sõna „meri“,
saab sedamaid
uued olendid, kes
elavad juba meres.
Kes need siis on?

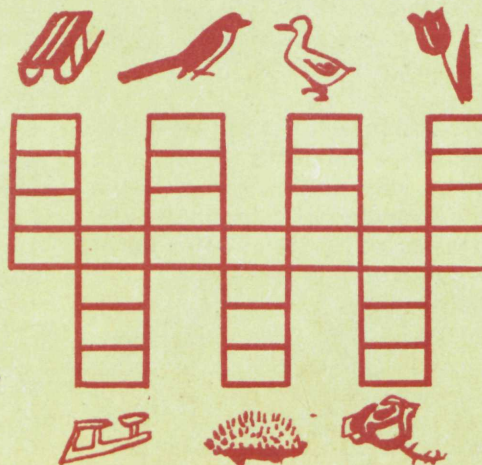
VIIS VEE- ELANIKKU

PILTRISTSÕNA

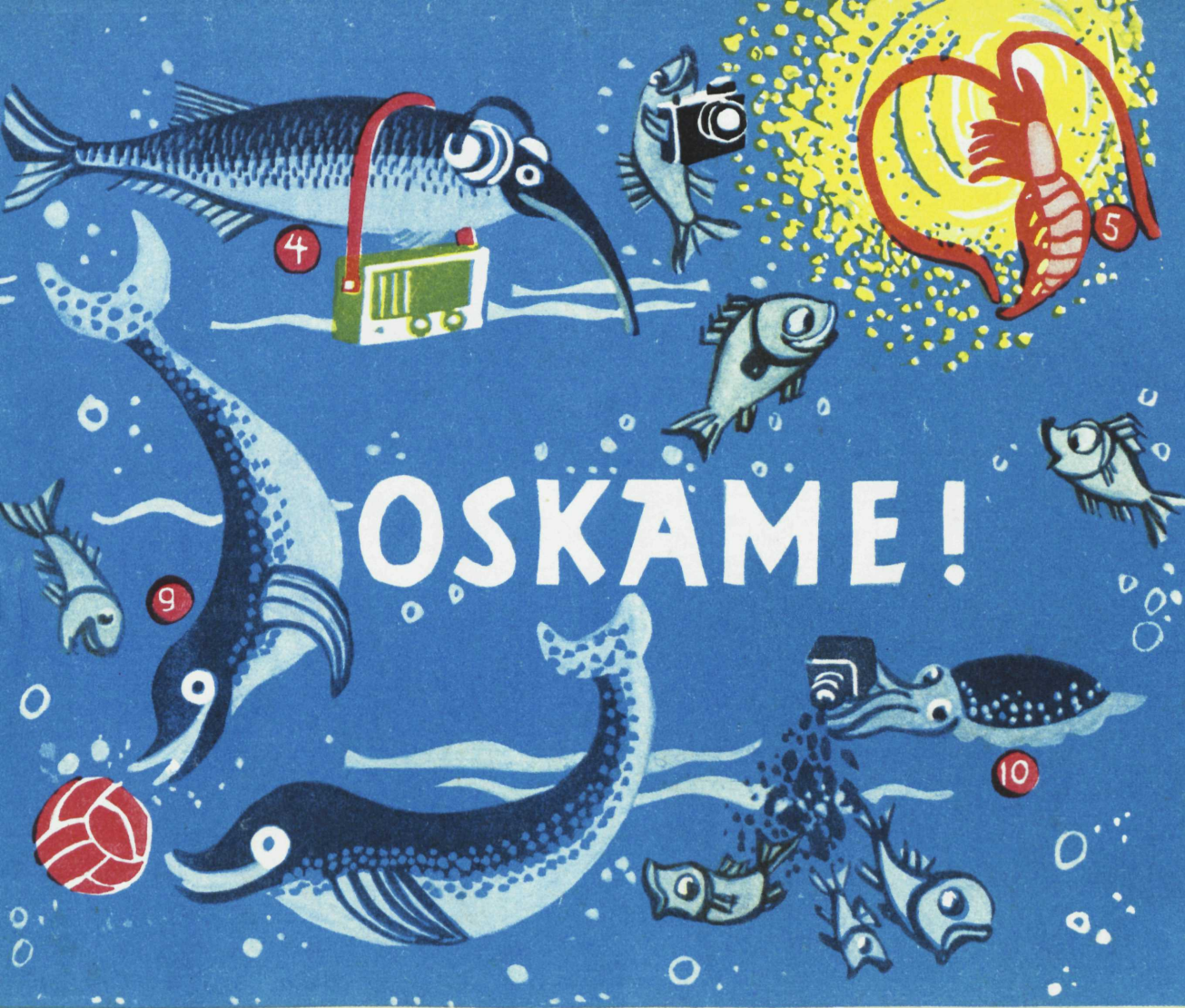
Õige lahenduse pu-
hul saad teada, mis-
sugune sirp ei lõika.

Joonistanud V. KOTKAS

KEERULISI KÜSIMISI

Missugune tald peab kõige
kauem vastu?
Missugune kübar ei mahu
pähe?
Missugune kiil hammustab
kõige valusamini?
Missugune nägu on kõige
pikem?
Missugusel peal pole
nina?

LEST (6): „Kui olen akvaariumis, pane selle klaaspõhja alla malelaud. Võin muuta ennast lapiliseks, nagu on malelauda valged ja mustad ruudud.“

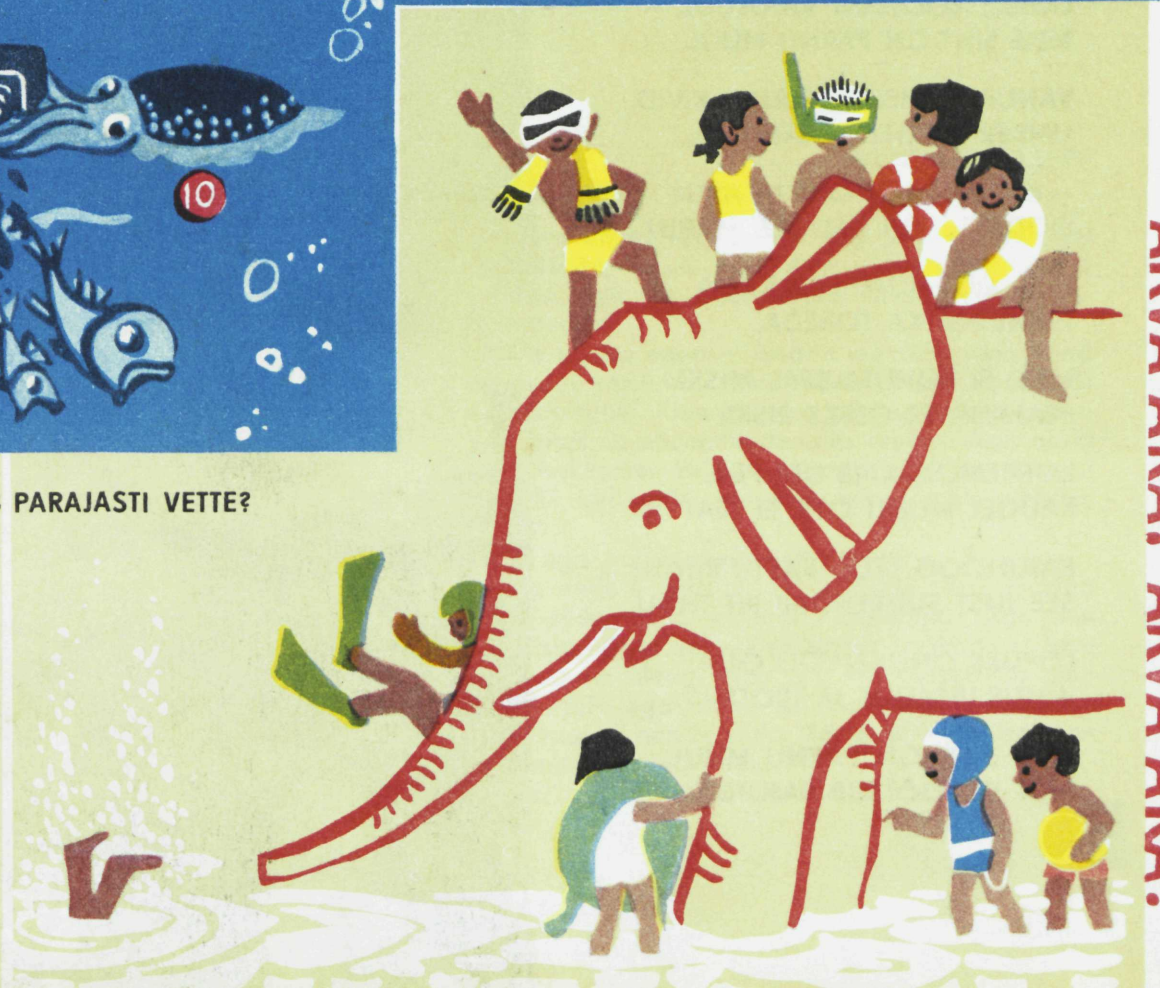
LENDKALA (7): „Hädaohu puhul hüppan veest välja ja liuglen rinnaimele abil õhus kuni 200 meetrit.“

LATERNKALA (8): „Minusuguseid on meresügavustes palju liike. Maa peal ei ole ühelgi ööl nii pime, kui on laternkalade elupaigas. Sellepärast kannamegi laternaid. Valgus meelitab ligi saakloomi ja valguse paistel on neid ka hõlpsam püüda.“

DELFIIN (9): „Võin tormi tulekut teatada, teha inimese või linnuhäält, hullata suplevate lastega, mängida palli, hüpata kõrgust. Näed, mida kõike oskan!“

SEPIA (10): „Mul on tindipaun. Kui vaenlane kallale kipub, paiskan talle tinti otse näkku ja põgenen.“

KES SULPSAB PARAJASTI VETTE?

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

Mööda maarust Pärnu muuli

VENDA SÖELSEPP

LAHELT LÕÖTSUB RAJUTUUL –
MEIE SIHT ON PÄRNU MUUL.

VAHUPRITSMEIST MÄRJAD KIVID,
UMBER VALGED LAINERIVID.

– KUS ON TEIE OID JA ARU?
OODAKE, KUI RAUGE MARU!

– EI, JUST NIMELT MARUGA
TEEME MATKA TOREDA.

MEID EI KOHUTA SEAL MISKI.
PEAMINE, ET OLEKS RISKI:

LAINTEMÖLL K'IB ULE PEA,
KAUGEL MUULI OTS, EI TEA!

RAJUHOOG TAOB VASTU RINDU –
SEE JUST SUURENDAB ME INDU.

LÖPUKS ONGI MUULI OTS!
VÖITIS VISADUS JA TROTS.

MEIE SIHT ON PÄRNU MUUL,
SEST ET LÕÖTSUB RAJUTUUL.

Bali

Aasia ja Austraalia vahel on lugematul hulgal suuri ning väikesi saari. See on Malai saarestik. Üks väiksemaid saari on Bali, kus on alati soe ja sajab palju vihma. Seetõttu on kogu saar kaetud lopsaka taimestikuga. Seal on tihedad, raskesti läbitavad metsad ning veel on seal tuld ja suitsupilvi purskavad mäed – vulkaanid.

Saarel elavad kollase nahavärvusega malailased. Nad kasvatavad veega üleujutatud põl-

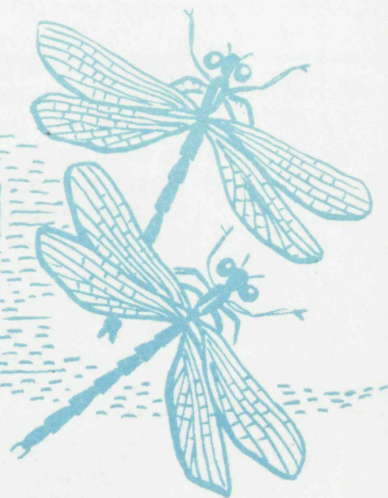

dudel riisi, suurte saludena kookos- ja saagopalme, kohvi- ning kakaopuid. Kookospalmist saadakse koprat. Kopraks nimetatakse päikese käes kuivatatud kookospähkli tuumi. Neist val-

mistatakse õli, margariini, seepi. Saagopalmi maharaiutud ja kuivatatud tüvest tehakse maitsvat tangusarnast toiduainet – saagot. Malailased on väga töökad inimesed. Kuid nad oska-

vad ka toredasti lõbutseada. Nad panevad pähe uhked ehted või loomi kujutavad maskid. Trummipõrina ja vilepillide huilutuste saatel lauldakse ning tantsitakse hommikust õhtuni.

Kalme vee vaeh

VENDA SÖELSEPP

Ükskord ammu läksid meri, jõgi ja järv omavahel pahuksisse. Kaua olid nad sõbralikult kõrvuti elanud, aga siis ühel päeval lausus järv pahaselt merele:

„Mitte tilkagi enam ei saada ma sulle oma head magedat vett! Mis ma sellest kasu saan? Ei öelda aitähki. Kibe ja mõru olid sa ennegi, minu vesi aitas su elu mahedamaks muuta. Aga nüüd saa hakkama kuidas tahad. Võid minna nii mõruks kui sulle meeldib, minul pole sellega asja.“

Meri aga mühises vihaselt vastu:

„Hoia endale oma mage ja lääge vesi! Ei taha mina seda, südame ajab iiveldama. Aga ma tahaksin näha, millest sa elama hakkad: ei lase mina enam tilkagi oma vett ära aurata. Ja pole siis ka pilvi ega vihma. Küll sa varsti kuivad.“ Jõgi kuulas nende riidu. Tema oli jälle pahane mõlema peale ja ütles:

„Mina aga ei taha enam teid kumbagi orjata.“

Olen küllalt järve vett merre kandnud ja mere kalu järve aidanud. Mis ma sellest tulu olen saanud? Elage ise kuidas oskate!

Ja nad hakkasid igaüks omaette elama.

Elasid aasta, elasid teise ja veel mõnisada aastat pealekauba. Esialgu oli päris toregi – igaüks iseenda peremees: elad ainult iseendale, arvestad ainult oma soove ja tahtmist. Uhel päeval aga märkas meri, et... Mitte midagi ei märganud ta ühel päeval – ammu juba oli ta seda märganud, aga polnud, kellelt küsida. Uhel päeval tuli mere kaldale inimene. Ja meri sosistas tasakesi:

„Ütle, miks pole minus enam kalu? Miks on kõik nagu surnud ja miks ei sõida kiired laevad mu voogudel?“

Inimene ei ütelnud midagi, vaid hakkas mööda jõekallast ülespoole astuma. Siis sosistas jõgi talle kõrva:

„Miks ei lendle minu kohal enam sinised kiilid ja miks on mul sängis nii kitsas? Kuhu kadusid koprad, kes enne tammi ehitasid ja vett paisutasid? Ja miks näen ma nii vähe päikest?“

Ka jõe küsimusele ei vastanud inimene midagi, vaid jätkas oma teed järve poole. Järv küsis:

„Miks lendasid linnud ära mu kaldasaludest ja miks on metsloomade joogirajad mu kallastel

kasvanud rohtu?“

Siis vastas inimene:

„Sellepärast et su vesi seisab – sa oled nii mage, et su endagi süda sellest iiveldab ja sa hakkad juba lehkama. Vaata, kui täis oled sa vetikaid ja kulleseid!“

Ta läks jõge mööda alla ja ütles sellele:

„Sina oled seisemisest kõntsakasvanud ja kõrkjate varjust ei näe sa päikest oma pori täisvalgunud sängist.“

Ja merekaldale jõudes ütles ta merele:

„Sinus ei ole seepärast kalu, et oled üksiolemisest nii kibestunud – peale mõrude ja soolaste sõnade ei oska sa ju midagi öelda!“

„Mis me peame siis tegema, et asi paraneks?“ küsisid meri, jõgi ja järv.

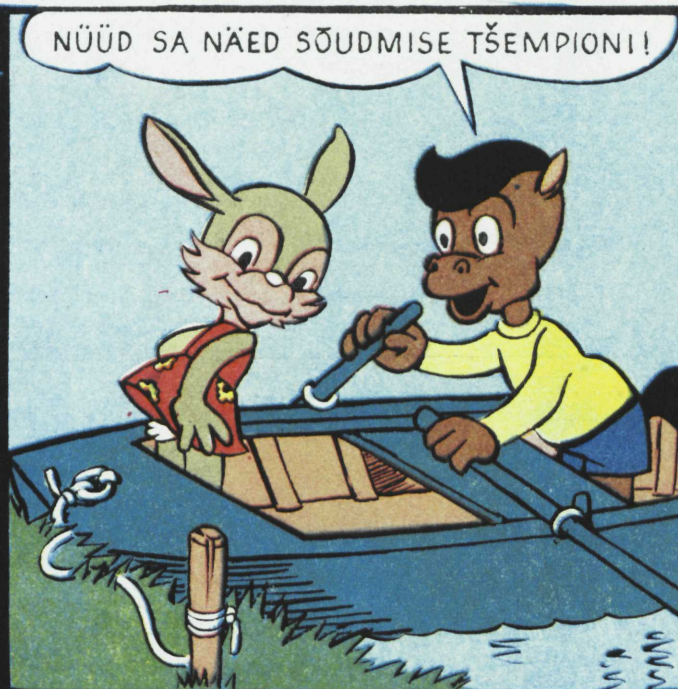
„Mõtlege ise!“ vastas inimene.

Mõtlesid ja mõtlesid vihavaenlased, põrnitsesid ja põrnitsesid veel mõnda aega, siis aga võtsid aru pähe ja leppisid ära. Ja varsti pöördusid linnud tagasi järvekaldal saludesse ja kongusninalised pödrad ja kepslevad hirved hakkasid jälle oma joogiradasid tallama. Jõe kohal sädelesid taas röömsad kiilid ning meres hakkasid kalad päikese loojangul lupsu lööma. Ning valged purjed sõitsid üsna ranna äärde.

Kaugel silmapiiril aga võis nüüd tihti näha laevade suitsuvinet.

FIFINE JA FONFON

Prantsuse lasteajakirjast „PIPOLIN“

Vaikuse- maailmas

Ääretu on meri ja ääretud tema sinakasrohelised või ööna pimedad sügavused. Inimesed on hakanud süvamerd nimetama vaikusemaailmaks. Sinna ei kosta ju ühtki maapealset heli ega ulatu ka merepinnal valitsev tugevaimgi torm. Kuid vaikusemaailm on täis rikkalikku elu. Merepõhja liivastel või mudastel tasandikel, sügavais orgudes ning kaljustel kõrgendikel õõtsuvad kergelt veetaimede lopsakad varred. Nende vahel ujuvad parvedena väikesed vilkad kalad, ujuvad üksikult suured sihvakad või laiad lapergused kalad. Kividele on kinnitunud urbsed käsna. Mööda põhja liigub aeglaselt

haraline meritäht. Nagu vari libiseb edasi tume merekolettis – kaheksajalg. Kord aga... Kaheksajalg ehmus ja sööstis minema. Kalaparv paiskus laiali. Kaljunuka tagant ilmusid nähtavale põliste mereelanikele tundmatud olevused. Need olid ujumisskafandrites inimesed, kes elasid ja töötasid vee all. Nii-suguseid inimesi nimetatakse okeanonautideks. Kaugemal ujus kilpkonnataoline lame süvamerepaat. Selle kaks ümmargust akent paistsid nagu suured silmad. Üks okeanonaut sirutas välja veealuse relva. Sähvatas oga-line nool, tungides kala kehast läbi. Teine okeanonaut uuris

meretaimi, kolmas uuris merepõhja, neljandal oli käes filmiaparatuur – ta võttis kõike huvipakkuvat filmilindile. ... Nad ujusid kaljunuka taha, sinna, kust olid ilmunud. Läbi sinakasrohelise hämaruse paistis kõrgetel jalgadel seenetaoline terasmaja. Maja all oli ümmargune avaus ja raudredel. Sealtpääs maja sisemusse, mis oli kuus täismehe sammu lai. Okeanonautid võtsid seljast õhuballoonid ja kummiskafandrid. Üks neist hakkas elektripliidil tegema enda püütud kaladest toitu, teine pani raadio mängima, kolmas helistas telefoniga laevale. Merepõhjas asuva maja ko-

hal, enam kui saja meetri kõrgusel merepinnal õõtsus laev. Siit suundusid jäme kummi-voolik ja kaablid meresügavikku. Vooliku kaudu anti laevalt veeluse maja elanikele õhku hingamiseks, kaablite kaudu elektrit valgustuseks ja toidukeetmiseks. Sellelt laevalt olidki kuus julget inimest koos terasmajaga merepõhja sukeldunud. Need olid teadlased, kes jäid vee alla kaheks nädalaks elama ja töötama. Teadlased harjusid veeluse eluga. Nad võisid mitmeks tunniks oma majast lahkuda ja takistuseeta merepõhjas töötada. Kui kaks nädalat sai täis, tulid okeanonaudid vaikusemaailmast laevale tagasi. Mõne aja pärast minnakse jälle mere saladusi uurima. Seekord sügavamale ja kauemaks.

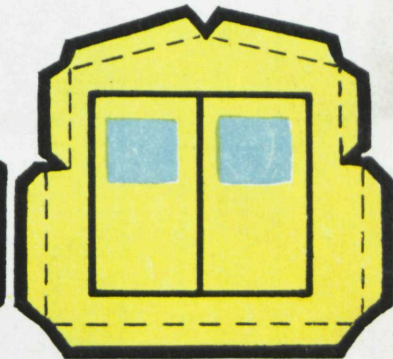
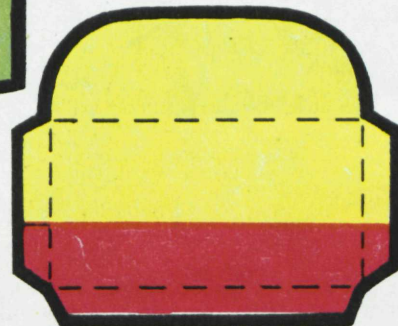
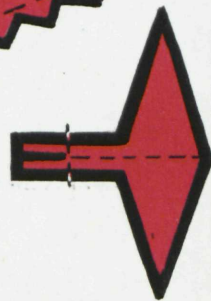
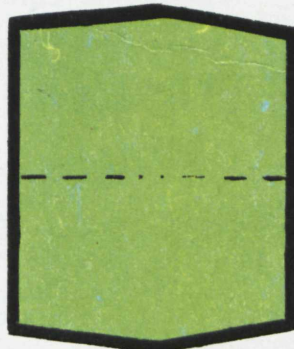
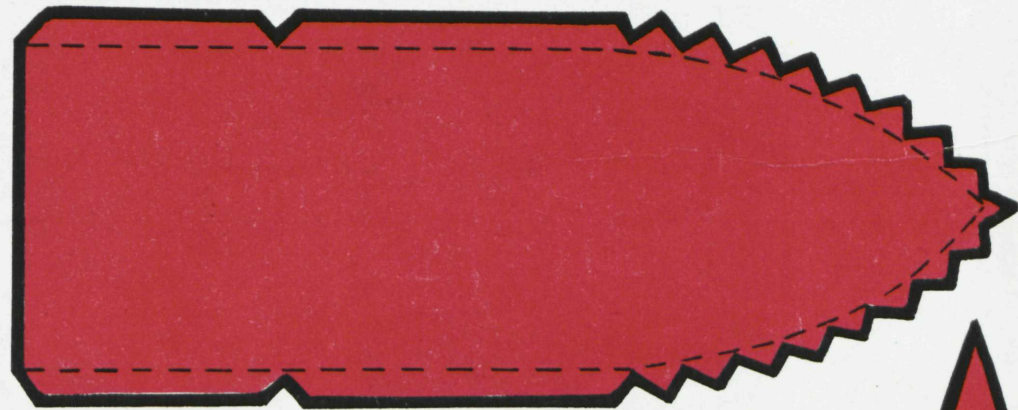
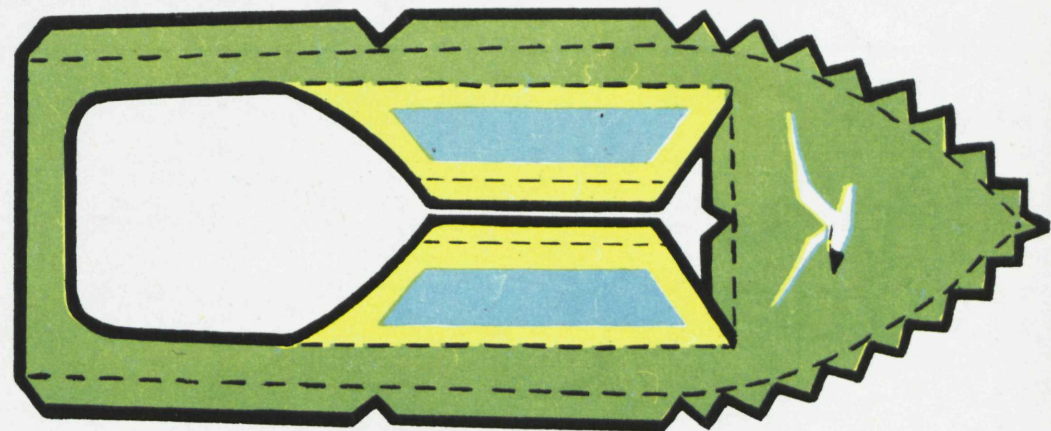
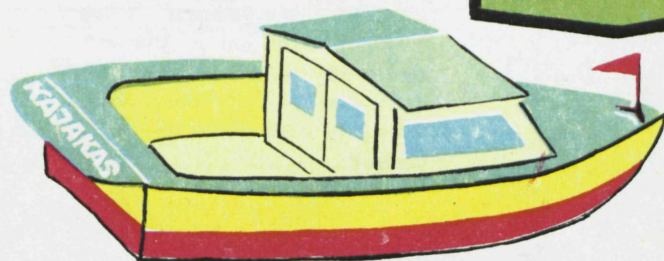
Milleks teadlastel niisuguseid katsetusi ja uurimusi tarvis on? Aga selleks, et tulevikus võiks sügavale merepõhja ehitada terved linnad terasmajade ja elektrituledest kumavate tänavatega. Neil tänavatel kihutavad siis süvamerepaadid ja ujuvad okeanonaudid. Linnades elavad teadlased, insenerid, töölised, kalurid, põllumehed. Avastatakse ja kaevandatakse veelustest mägedest maavarasid. Luuakse kalakasvandusi. Rajatakse lai põlluvälju, kus kasvavad inimestele toiduks kõlblikud meretaimed. Kui kõik nii läheb, nagu teadlased kavatsevad, siis ei ole vaikusemaailm enam hoopiski vaikne.

EINO TALI

SEDA SINIST JOONT MÕODA LOIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖÖLEHT

Joonistanud K. TAMM

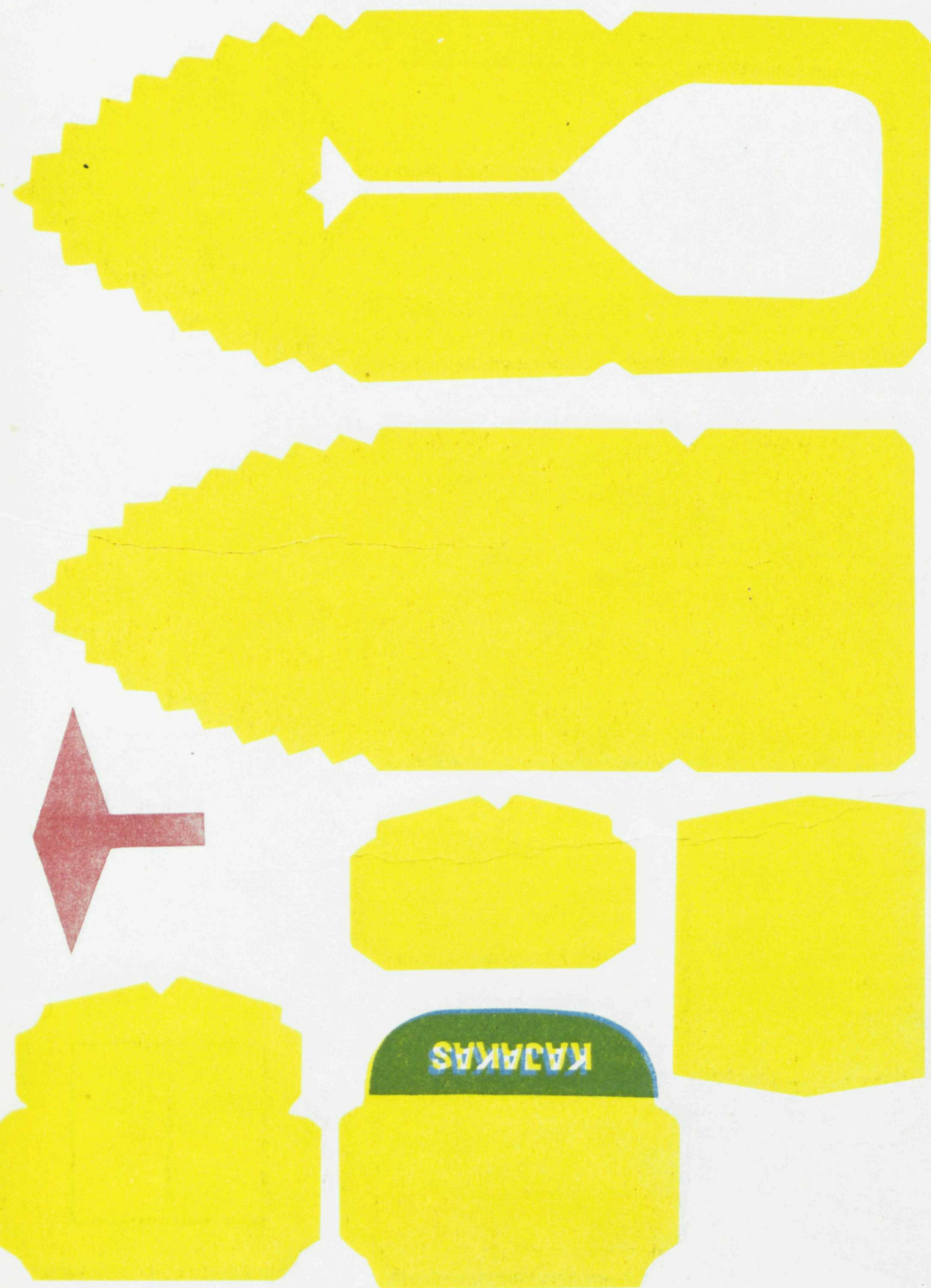
MAJA POEG

HERMAN SERGO

Öösel oli merel pime ja taevast must. Ei kuud ega ühtki tähte. Ja säärasel valgusest ilmajäetud veel sõitis suur laev. Laeva juhtsillal valvas tüürimees teadis, et meres on kaljusaar, mille vastu laev puruks võib minna, kuid ta teadis ka, et sellel saarel põleb majakas, mis kaugelt paistab ja õigel ajal hoiatab. Niikaua kui majakat näha pole, võib julgesti edasi sõita. Ootamatult lõi majakatuli põlema otse laeva ligidal. Hädavaevu jõudis laev kõrvale põigata ja varitsevast saarest ohutult mööda minna. Mis oli siis juhtunud, et tuletorni enne näha polnud ja see just viimasel hetkel hoiatas? Seda jutustan teile.

Kaljusaarel – tuletorni jalamil – seisis väike maja, kus elas kuueaastane Aare oma isa ja emaga. Isa pidas majakavahi ametit. Öhtuti süüatas ta tornis tule, öösiti valvas ja hommikuti kustutas. Aare voodi oli akna all, millest majaka helgid kätte paistsid ja pimedal ajal vahetevahel kogu

Mootorpaadi osad lõika välja ja servad voldi kriipsjoont mööda. Seejärel kata volditud servad liimiga. Kui mootorpaadi joonist tähelepanelikult vaatad, oskad osadest paadi kokku kleepida. Lipuvarde alumisse otsa tee musta joone järgi lühike sisselöige. Nii saad aluse lipu kleepimiseks.

KAVAHI

põranda valgeks löid. Need sähvatused aga Aaret ei seganud, ta oli nendega juba harjunud.

Selsamal ööl, mil merel sõitis suur laev, ärkas Aare, tegi silmad lahti ja vaatas ringi. Pimedus, ei ainsatki helki.

„Isa, majakas ei põle!“ hüüdis poiss hirmuga, sest ta pol-

nud enam nii pisike, et poleks teadnud, mispärast tuletorn kogu aeg põlema peab.

Ja mis selgus? Isa oli päeval paadiga suurelt maalt toitu toomas käinud ja reisist väsinuna öösel tukkuma jäänud. Samal ajal aga tekkis majakas mingi rike. Aare hüüust ülesärganud isa läks ja kõr-

valdas kiiresti vea. Tuletorni hoiatav silm hakkas uuesti pilkuma.

Majakavahil oli oma pojast heameel. Aare polnud vähem uhke, et isa aidata sai. Kuid mida nad kumbki ei teadnud, oli see, et nad sel ööl suure laeva ja mitmekümne mere-mehe elu päätsid.

Illustreerinud H. JÕERÜÜT

ELKNU Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 6 – 1966.
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigna.
Peatoimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
EKP Keskmittee Kirjastus, Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Esikaanel S. VÄLJALI joonistus
„Lõbus kalapäevik“.

Loduda antud 25. IV 1966. Trükkida antud 30. V 1966. Trükiarv 54 000. Trükipooginaid 2. Arvutuspooginaid 2,91. MB-06030. Tellimise nr. 629.
Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41. Offsetipaber nr. 1, 100 gm², 62X90, 1/8. Sovetski Tseluloosi- ja Paberikombinaat, Kalliningradi oblast.
Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКSM Эстонии.

Matsalus

Suvel puhkasime Matsalus. Isa võttis mind merele kaasa. Käisime kalal. Proovisin ka kala püüda. Mitu päeva ei saanud ühtegi kätte. Mõtlesin, et kaladele isa tehtud ritv ei meeldi. Isa, vend ja ema olid mitu kala püüdnud, neil olid ridvad poest ostetud. Siis näkkas minul ka, sain poole meetri pikkuse haugi. Ema aitas välja tõmmata. Nüüd ootan jälle paadi sõitu merele.

IVO LIIDEMAA,
Tallinna 46. Keskkooli I klassi oktoobrilaps

Pärnu rand

Meri kuldseid kaldaid uhab,
vahel tormisena mühab.
See on kuldne Pärnu rand,
meie röömus liivarand.

TIIU ÕIGLANE,
M. Härma nim. Tartu 2. Keskkooli
III klassi õpilane

„Suvel Pärnus“ – joonistanud INGRID PRISKE Märjamaa Keskkooli II klassist.

„Part pojaga ujumas“ – joonistanud KALEV LEPIKSOO M. Härma nimelise Tartu 2. Keskkooli II-b klassist.

**TEEME LAHTI
POSTIPAUNA!**

Laevaga merel

Käisin koos isaga Leedus. Teel sinna peatusime Riias. Meil oli aega ja me läksime mere äärde jalutama. Seal oli palju suuri laevu, purjekaid, paate. Üks laev viis inimesi merele lõbusõitu tegema. Tahtsin ka kangesti laevaga sõita. Ostsin piletid ja läksimegi laevale. Küll see oli suur ja ilus laev! Sõita oli tore. Merel tuli meile vastu teisi laevu ja mootorpaate. Meie laev tervitas neid vilega. Kui merelt tagasi jõudsime, jäi bussi väljumiseni veel aega. Istusime Daugava jõe äärde ja hakkasime kalu söötma.

SIRJE TAMM,
Harmi 8-kl. Kooli II klassi õpilane

